

Capítol 1er: DILLUNS

Tenia fred. Es va girar. Va obrir els ulls i es va adonar que tenia la manta a terra. La va recollir i se la va col·locar de qualsevol manera per damunt del cos. Va aclucar els ulls i va deixar passar el temps. Es va tornar a girar.

Es va treure la part superior del pijama. La va tirar pel terra. Estava adormit. Va arrossegat els llençols i la manta amb els peus, fins el capçal del llit. Va treure's la part inferior del pijama. Es va quedar despullat.

No sé com es podria definir aquella condició. La seva ment estava perduda en un estat demencial en el que no era conscient dels seus actes.

Es va ficar el dit gros a la boca i el va llepar amb desig. Amb una mà s'acariciava els cabells. Es va treure el dit de la boca i va començar a pessigar-se els mugrons lentament, sense prémer-los gaire i sense pressa —primer el dret, després l'esquerre.

Va notar-se l'erecció del penis. Va abandonar els mugrons i mentre iniciava una masturbació insòlita, la libido li va augmentar sense demanar permís. Ho estava fent amb la mà esquerra —hi notava més plaer.

Gemegava. Gemia mentre tancava els ulls amb fortalesa i es negava a despertar.

Va parar de tocar-se. Es va girar cul enlaire i va iniciar un encavalcament a imitació de l'acte sexual.

En realitat es trobava tot sol en un llit de dimensions reduïdes per provar noves postures.

S'imaginava una forma abstracta sota el seu cos. Li mancava un rostre per besar-lo i acariciar-ne els pòmuls, però amb uns moviments pelvians d'interpretació embogida en Poe engolia el que tenia entre les cames.

Suava. Suava mentre l'inquietava la idea que es correria en pocs segons. La seva intenció era alentir cada vegada que arribés al llindar màxim de plaer.

No volia arribar a l'orgasme —tampoc seria tan fàcil; estava massa calent per aguantar.

Es va deturar. Va caure pesat com el plom. Aquella figura improvisada havia desaparegut en el moment que li van faltar les forces per continuar. Va deixar-se caure damunt del llit. Tornava a estar sol.

Li perdurava l'erecció. Se la va refregar amb el llençol, amunt i avall. Amunt i avall. Va augmentar la velocitat... estava a punt... va parar. Es va posar de costat. Continuava suant.

Va tocar la paret amb les mans humitejades de cos sufocat. Es va incorporar. Es va agenollar de cara a la paret. Fantasiava amb pits que sobresortien d'aquella blancor. Estava inquiet. Va sentir gemecs en la llunyania —desconeixia si eren els seus. Es va sentir observat. Els dits van abandonar el tacte de la paret llisa i va acostar-los a la porta d'entrada del costat del llit —es va assegurar que estès tancada. Ho estava.

Va tornar a grapejar bonys i protuberàncies femenines. Sobresortien pubis, monts de Venus, vagines peludes i vulves depilades.

Hi havia molts cossos femenins, potser tres o quatre. Una rossa, una morena, una sense color, altres només amb els òrgans sexuals. Va penetrar-les sense compassió i mentre escoltava els seus crits lamentosos va intentar saciar-les perquè deixessin de fer-lo embogir.

Va sentir sons que pronunciaven el seu nom i uns sorolls persistents de veus dolces li demanaven més sexe a cau d'orella.

Va decaure.

...

Capítol 2on: DILLUNS

Tenia fred. Es va girar. Va obrir els ulls i es va adonar que tenia la manta a terra. La va recollir i se la va col·locar de qualsevol manera per damunt del cos. Va aclucar els ulls i va deixar passar el temps. Es va tornar a girar. Va observar de reüll el despertador, ja eren les set del matí. En tres minuts sonaria la insuportable alarma que li recordaria l'inici d'un nou dia. Sempre es deixava cent vuitanta segons de més; segons ell, la millor forma per acabar de despertar-se.

Es va aixecar fent espetegar qualsevol os que fos susceptible a fer soroll de bon matí. Tenia una altra cara; ja tornava a ser dilluns.

Per a en Poe, el primer dia de la setmana era el millor de tots. Podia arrossegat una ressaca, podia despertar-se abans que sortís el sol i deambular com un fantasma obsolet per tot el pis, i fins i tot era capaç de desvetllar-se just a l'hora del dinar, i si la seva mare li permetia, podia somiar en el país de la inconsciència fins a despertar de pur cansament.

El dilluns havia d'anar a la universitat, però només tenia una classe. Dubtava si anar-hi o no, però el dubte només va ser momentani; els companys no li veurien el pèl.

Va anar al lavabo i es va mirar al mirall. De bon matí no acostumava a reconèixer aquella cabellera negra, aquell rostre arrodonit i aquelles celles massa espesses pel seu gust. Es va rentar la cara amb aigua freda i va fer un parell de glopejades per treure's el mal alè.

Tenia ganes de fer les necessitats matinals que el seu amigueta li demanava amb insistència des de feia estona, i, fent un gir de noranta graus, les va fer.

Va anar cap a la cuina i mentre es menjava un plàtan va reafirmar un pensament —com pot ser tant estúpid l'èsser humà?

Reconec que és una gran pregunta; potser massa i tot. Jo crec que la va fer referint-se a ell mateix. S'havia aixecat a les set del matí, tenia previst no anar a la universitat i no tenia cap assumpte pendent, però estava amb els ulls esbatanats i esmorzant en unes hores en què el llit era el millor amic de l'home. Va preferir no donar-hi gaires voltes i mentre anava cap al menjador, va engegar la tele. Va fer *zapping* sense encantar-se en cap canal i va ser conduït per una processó plaent fins el país del més enllà.

Seria molt interessant saber què va somiar —a mi també m'encurioseix—, però la ficció és un món molt fantasiós i estrany a la vegada. No sé que estava pensant, tot i que el moviment dels ulls, les postures de les mans, l'expressió facial i un petit turonet en una part molt masculina, feria sospitar una cosa poc espiritual. Per mi que fantasiava en una orgia, en un orgasme plaent i durador o potser en escenes eròtiques i moltes postures noves per experimentar

En Poe era així, tal i com l'he descrit en aquestes línies: una persona molt sexual, però no crec que se n'hagi de fer cap crítica. Forma part de nosaltres, com el respirar, la necessitat de menjar o el desig, de vegades imminent, d'enamorar-se de veritat.

Va entreobrir els ulls i al percebre un rostre llunyà que l'observava mig d'amagat, es va espantar. Era la seva mare —devia d'haver tornat de la feina. La Pilar es va acostar silenciosament a en Poe i li va fer un somriure insòlit. Feia cara de cansada, com trasbalsada, atordida i sense ànims d'explicar-li res. Se li va seure just ...

Capítol 3er: DILLUNS

Tenia fred. Es va girar. Va obrir els ulls i es va adonar que tenia la manta a terra. La va recollir i se la va col·locar de qualsevol manera per damunt del cos. Va aclucar els ulls i va deixar passar el temps. Es va tornar a girar. Va observar de reüll el despertador, ja eren les set del matí. En tres minuts sonaria la insuportable alarma que li recordaria l'inici d'un nou dia. Sempre es deixava cent vuitanta segons de més; segons ell, la millor forma per acabar de despertar-se.

Es va aixecar per anar al lavabo. Es va quedar davant del mirall amb els ulls tancats —encara tenia son—, i va orinar. I després, va anar a la cuina a beure una mica de llet.

Per en Poe, el dilluns era el millor dia de la setmana. Era l'inici de set dies amb noves experiències per viure —cada dia era diferent de l'anterior. Un nou despertar significava ser únic en tots els sentits; aquella era la seva filosofia. Era viure el moment, el famós *carpe diem*, però amb un ull posat al demà.

Havia d'anar a la universitat, però només tenia una classe. En el seu cap s'hi remenaven vàries justificacions per no anar-hi. Eren seixanta minuts, una misèria. Podia fer el que li donés la gana i ningú no li diria el contrari —ni tan sols els seus pares. Però, va fer cas de la segona veu, la de la consciència, i es va comportar com un bon estudiant. Hi aniria.

Es va dirigir cap a la seva habitació i va obrir l'armari. No sabia què posar-se. Per iniciar una setmana amb totes les de la llei, els seus texans preferits no hi podien faltar. Eren acampanats i un tant desgastats, tenien el seu encant. Sempre els

arrossegava i en cada pas es podia trobar amb una sorpresa i entrebancar-se. Es va posar els texans, les sabates i un polo verd amb el primer jersei que va trobar en el cim d'un gran Everest de roba. Va agafar la carpeta blava i va marxar de casa. No s'havia acomiadat dels pares; encara dormirien. La mare es despertaria pels volts de les vuit i el pare aprofitaria fins l'últim moment per fer d'ósset dormilega.

Va pitjar el botó de l'ascensor i, mentre baixava els set pisos d'aquell bloc enorme, es pentinava amb les mans i intentava que li quedés potable la cabellera negra. Tenia la cara massa rodona pel seu gust.

Es va treure una lleganya que s'havia resistit i un cop llest, després de saludar en Toni, el porter, va desfil·lar cap el carrer. Li va estranyar trobar-se'l tan d'hora al matí amb la seva bata blava curta. Hauria jurat que començava més tard la jornada laboral.

Tenia fred. Es va ficar les mans a les butxaques i va mirar al voltant. Els carrers no eren solitaris. Sempre hi havia fantasmes amb cares penoses que maleïen un nou dia per anar a treballar. Deambulaven amb aires d'intranquil·litat i nerviosisme aparent, però en Poe irradiava felicitat. S'adonava que era diferent dels demés —l'apassionava notar aquella sensació. Anava al seu ritme i tenia clar que ningú no li marcaria el pas. Mentre anava cap al metro, va passar per un petit quiosc que feia cantonada amb el seu carrer —en va saludar al propietari amb un gest de mà. No es recordava mai del seu nom, però en alguna ocasió havia comprat per a la seva mare algun fascicle de tasses de porcellana que anunciaven a la tele.

D'aquell home de bigoti blanc i panxarrut en recordava històries d'adolescència. En Poe no havia estat gaire intel·ligent uns quants anys endarrere. Havia comprat, a pocs metres de casa seva, les primeres revistes pornogràfiques que criden l'atenció a ...

Capítol Art: DILLUNS

Tenia fred. Es va girar. Va obrir els ulls i es va adonar que tenia la manta a terra. La va recollir i se la va col·locar de qualsevol manera per damunt del cos. Va aclucar els ulls i va deixar passar el temps. Es va tornar a girar. Va observar de reüll el despertador, ja eren les set del matí. En tres minuts sonaria aquella alarma insuportable.

Va anar al lavabo a pixar. Es va mirar al mirall —no li va agradar el que hi va veure. Tenia la cara massa rodona pel seu gust, els cabells massa negres i el seu físic de vint-i-dos anys no li acabava de fer el pes. Era massa ample d'espatlles, tenia massa cul i els famosos malucs heretats de la seva mare mai no li havien agradat.

Va esmorzar, i mentre menjava uns bastonets integrals amb un got de llet es va enfadar. No estava a gust amb el seu cos, però tampoc feia res per solucionar-ho. Va parar de menjar i va llençar mig vas de llet a la pica.

Es va posar un xandall, i com que no tenia classe fins les onze del matí va sortir al carrer a fer *footing*.

La ciutat era silenciosa, encara no hi havia gaire moviment. La majoria de carrers eren bruts de deixalles i ampolles de begudes de moltes festes de cap de setmana. Corria amb pas insistent i sense deturar-se. Les gotes de suor li van començar a aparèixer al front —es va posar content.

Pel camí va trobar-se gent diversa —persones blanques i de color, immigrants marroquins i barcelonins de tota la vida. Va creuar-se amb vianants abrigats, turistes que s'avorrien i no aprofitaven el llit —com ell—, persones esmorzant, dones grasses

que devien anar a treballar, molt menjar tirat pel terra i molts forns de pa que mostraven les pastes a un pas dels seus ulls.

Portava vint minuts corrent pel barri. Sants tenia el seu encant. Aquell poble, independent en els seus inicis, ja feia anys que estava ben unit a la Ciutat Comtal. La majoria dels seus carrers eren estrets, amb pendents i carrerons que sortien de tot arreu. Va donar unes quantes voltes per la plaça de Sants, va recórrer tot el carrer de Sants i gairebé va arribar a la plaça d'Espanya, però no va poder més. Estava cansat. Feia molt de temps que no corria d'aquella manera.

Va fer un últim esforç.

Pel camí de tornada es va trobar amb al panxarrut quiosquer a qui de vegades anava a comprar revistes per la seva mare, i altres de temàtica sexual quan era més petit. Va pensar que era molt gras.

En Toni, el porter del seu bloc, estava fregant el terra d'un dels replans de l'escala. Sempre havia pensat que no era gaire simpàtic, i ho va poder confirmar. En Poe el va saludar i ell no li va respondre. Irradiava arrogància i portava la seva típica bata blava curta. Era una bata ridícula que el feia semblar més rabassut.

Es va dutxar. Es va mirar al mirall; s'havia d'aprimar. Volia estar a punt per l'estiu.

Eren les deu menys deu del matí. Els seus pares ja devien estar treballant, però es va quedar sorprès al trobar la seva mare asseguda al sofà. No recordava haver-la vist al tornar de fer *footing*.

Se li va acostar, i mentre s'eixugava els cabells, li va preguntar perquè no era a la botiga, però ella no va contestar. En Poe va insistir novament; ella no va obrir boca ...

Capítol 5è: DILLUNS

Tenia fred. Es va girar. Va obrir els ulls i es va adonar que tenia la manta a terra. La va recollir i se la va col·locar de qualsevol manera per damunt del cos. Eren gairebé les set del matí. En tres minuts sonaria l'alarma. Havia tornat a començar un nou dia, ja era dilluns.

En Poe va obrir els ulls de bat a bat. Estava feliç. Hi ha dies que un està content i no en sap el motiu.

Tenia la sensació que seria un dilluns rodó, i havia donat gràcies amb veu alta —com si les hagués de donar a algú. Ell pensava que hi havia un personatge misteriós que l'observava des d'algun lloc; potser des d'un altar. El nom no era important i la seva vida mancava d'importància; el realment interessant era que en Poe tenia una fe religiosa, potser molt personal i feta a la seva mida, però creia en alguna cosa.

La base d'aquells conceptes abstractes, descansava en un cristianisme poc pur que li havien transmès els seus pares. La Pilar i en Ramon havien fet sobreviure una religió catòlica que els havien imposat de petits a ells. En la infància d'en Poe, la fe en un Déu admirador i castigador a la vegada, formava part de la seva vida, com els jocs d'endevinalles amb altres companys de classe o l'obligació d'acabar els deures abans de començar a sopar. En la seva adolescència, els dubtes van començar a mostrar-se —no sempre la nostra fe respon a les qüestions que ens envaeixen constantment. I va ser en aquella edat reivindicativa, que es va submergir en una etapa de debat sobre el que li havien ensenyat. Acceptava que el seu guia espiritual era Déu, com a nom, i la seva vida era influenciada per les ensenyances d'aquest personatge, però es negava a caure en el pragmatisme de moltes generacions anteriors.

En Poe, amb vint-i-dos anys, es plantejava les típiques preguntes de la joventut. Hi havia dies que el preocupaven més, però en d'altres no hi donava ni una mica d'importància. Del que li havien ensenyat els seus pares, només s'havia impregnat d'una petita part. N'havia aprofitat el que li havia servit, i de la resta la vida s'encarregaria de mostrar-la-hi amb el dia a dia.

La fe d'en Poe era molt senzilla de continguts. Un ésser suprem el mirava amb uns ulls divins o amb unes ulleres de sol. Aquest individu era per tot arreu, igual que l'aire que respirem o una possible malaltia infecciosa, i quan actuava malament, l'aconsellava d'alguna manera. Per en Poe, la veu d'aquest ésser es manifestava amb la veu de la consciència. Quan faria o actuaria incorrectament, aquesta segona simfònica s'activava dins el seu pensament i el feia reflexionar sobre la millor decisió a prendre. I la veueta en qüestió tenia el mateix to i ritme que la d'un.

Déu, Jahvé o Al·là, per exemple, no deixaven de ser una mateixa persona que s'expressava de la manera que li donava la gana i quan volia.

Però a part d'aquells conceptes també creia en els pensaments abstractes, en els somnis confusos o les ràfegues d'aire. Havia experimentat un canvi d'actitud després d'escoltar la bona lletra d'una cançó, havia modificat conductes després del consell d'un desconegut i havia reflexionat sobre la seva vida després de veure amb els propis ulls la misèria i degeneració humana a què està sotmesa molta població. Per en Poe hi havia una constant circulació de senyals directes com una recta o bastants corbes, que et podien fer qüestionar cada vivència personal. Podia ser una mirada de mare a fill, podia ser un gest encertat, podien ser paraules aïllades, podia ser una visió irreal o fins i tot, un silenci prolongat. Era creient d'una fe intimista i particular, de cadascú. Creia en fer el bé sobre el mal, respectar els drets humans i actuar amb conseqüència. Era ...